

(S)

img1

LIETUVOS AUKŠČIAUSIASIS TEISMAS

NUTARTIS LIETUVOS RESPUBLIKOS VARDU

2021 m. birželio 3 d.
Vilnius

Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegija, susidedanti iš teisėjų Danguolės Bublienės, Artūro Driuko, Gedimino Sagačio (kolegijos pirmininkas ir pranešėjas),

teismo posėdyje kasacine rašytinio proceso tvarka išnaginėjo civilinę bylą pagal **ieškovų A. C., M. C.** kasacinį skundą dėl Lietuvos apeliacinio teismo 2020 m. rugsėjo 3 d. nutarties peržiūrėjimo civilinėje byloje pagal ieškovų A. C., M. C. ieškinį atsakovei Suomijos įmonei „Saga Furs Oyj“ dėl įkeitimo teisės pripažinimo pasibaigusia, tretieji asmenys I. C ir R. C.

Teisėjų kolegija

n u s t a t ė:

I. Ginčo esmė

1. Kasacinėje byloje sprendžiama dėl teisės normų, reglamentuojančių tarpvalstybinės civilinės bylos jurisdikciją, aiškinimo ir taikymo.
2. Tarp ieškovų ir atsakovės Suomijos įmonės 2019 m. rugsėjo 4 d. buvo sudarytos sutartys dėl avansinių mokėjimų už jaunikius ir kailius per 2019–2020 m. žvėrelių auginimo sezoną (toliau ir – Išankstinio finansavimo sutartys). Tą pačią dieną sudarytais sutartinio įkeitimo sandoriais buvo užtikrintas prievolių pagal Išankstinio finansavimo sutartis įvykdymas. Išankstinio finansavimo sutarčių pagrindu atliktais avansiniais mokėjimais atsakovė yra išmokėjusi ieškovui A. C. 426 674 Eur, o ieškovui M. C. – 426 505 Eur.
3. Ieškovai A. C. ir M. C. kreipėsi į teismą, prašydami pripažinti pasibaigusia įkeitimo teisę pagal notarės patvirtintą sutartinio įkeitimo sandorį tarp ieškovo A. C. ir jo sutuoktinės I. C. bei atsakovės Suomijos įmonės „Saga Furs Oyj“, kuriuo įkeistas kilnojamųjų daiktų kompleksas – 70 000 vienetų audinių; pripažinti pasibaigusia įkeitimo teisę pagal notarės patvirtintą sutartinio įkeitimo sandorį tarp ieškovo M. C. ir jo sutuoktinės R. C. bei atsakovės Suomijos įmonės „Saga Furs Oyj“, kuriuo įkeistas kilnojamųjų daiktų kompleksas – 70 000 vienetų audinių.

II. Pirmosios ir apeliacinės instancijos teismų procesinių sprendimų esmė

4. Šiaulių apygardos teismas ieškovų ieškinį atsakovei dėl įkeitimo teisės pripažinimo pasibaigusia paliko nenagrinėtą.
5. Teismas nustatė, kad abiejų Išankstinio finansavimo sutarčių 7 straipsnyje nustatyta, jog šalys susitarė, kad šiai sutarčiai yra taikomi Suomijos Respublikos įstatymai. Visi iš šios Išankstinio finansavimo sutarties kylantys arba su ja susiję ginčai sprendžiami išimtinai Vantos apygardos teisme, Suomijoje, išskyrus atvejus, kai atsakovės pageidavimu byla perduodama nagrinėti kitam kompetentingos jurisdikcijos teismui. Šalių ginčas yra kilęs dėl tinkamo ieškovų prievolių įvykdymo pagal Išankstinio finansavimo sutartis. Ieškovai ieškinį pareiškė pagal sutarties įvykdymo vietą. Teismas nustatė, kad bylą būtų galima nagrinėti tuo atveju, jei atsakovė būtų sutikusi perduoti bylą nagrinėti kitam teismui, nei nurodyta šalių sudarytose sutartyse.
6. Atsižvelgiant į tai, kad ginčo šalys buvo susitarusios, jog visi ginčai, kylantys iš Išankstinio finansavimo sutarties, sprendžiami išimtinai Vantos apygardos teisme (Suomijoje), ieškovų ieškinys nėra teisingas Lietuvos Respublikos teismams.
7. Lietuvos apeliacinis teismas, išnaginėjęs bylą pagal ieškovų A. C. ir M. C. atskiruosius skundus, 2020 m. rugsėjo 3 d. nutartimi pirmosios instancijos teismo nutartį paliko nepakeistą.
8. Teismas nustatė, kad ieškovai, turintys nuolatinę gyvenamąją vietą Lietuvos Respublikoje, pareiškė ieškinį atsakovei juridiniam asmeniui, kurio buveinė yra Suomijos Respublikoje. Tiek ieškovai, tiek atsakovė yra Europos Sąjungoje veikiantys subjektai, ginčas kyla iš tarp šalių susiklosčiusių komercinių santykių, todėl teisingumo klausimui spręsti yra aktualios 2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos Reglamento (ES) Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo OJ L 351 (toliau – Reglamentas „Briuselis I bis“) nuostatos.
9. Tarp ieškovų ir atsakovės buvo sudarytos dvi iš esmės identiškos Išankstinio finansavimo sutartys, pagal kurias ieškovai įsipareigojo pateikti atsakovei tam tikrą kiekį tinkamos kokybės žvėrelių kailių, o atsakovė už perduodamas prekes įsipareigojo atsiskaityti avansiniais mokėjimais. Šalys suligo, kad visi iš Išankstinio finansavimo sutarčių kylantys arba su jomis susiję ginčai sprendžiami išimtinai Vantos apygardos teisme, Suomijos Respublikoje, išskyrus atvejus, kai atsakovės pageidavimu byla perduodama nagrinėti kitam kompetentingam teismui. Byloje nėra ginčo dėl to, kad šalių sudaryti susitarimai dėl jurisdikcijos atitinka joms keliamus formos reikalavimus, nustatytus Reglamento „Briuselis I bis“ 25 straipsnio 1 dalies a punkte, taip pat tarp šalių kilęs ginčas nepatenka į draudimo, vartojimo arba darbo teisinius santykius, šalys neginčia paties susitarimo dėl jurisdikcijos, taigi, jis yra galiojantis ir privalomas šalims.
10. Teismas nusprendė, kad šalys Išankstinio finansavimo sutartyse suligo, jog visi iš šių sutarčių kylantys arba su jomis susiję ginčai sprendžiami išimtinai Vantos apygardos teisme, Suomijos Respublikoje. Taigi, ši sąlyga apima visus teisinius santykius tarp šalių, kylančius iš minėtų sutarčių, taip pat ir kitus teisinius santykius, kurie yra susiję su minėtomis sutartimis. Ieškovų keliamas ginčas dėl įkeitimo teisės pasibaigimo turi būti vertinamas kaip susijęs su šalių Išankstinio finansavimo sutartimis, todėl jis patenka į šiose sutartyse įtvirtinto susitarimo dėl jurisdikcijos taikymo sritį.

III. Kasacinio skundo ir atsiliepimo į jį teisiniai argumentai

11. Ieškovai A. C., M. C. kasaciniu skundu prašo panaikinti Šiaulių apygardos teismo 2020 m. balandžio 6 d. ir 2020 m. gegužės 6 d. nutartis civilinėje byloje [Nr. e2-398-569/2020](#) ir Lietuvos apeliacinio teismo 2020 m. rugsėjo 3 d. nutartį civilinėje byloje [Nr. e2-986-790/2020](#) ir perduoti bylą pagal jų ieškinį atsakovei Suomijos įmonei „Saga Furs Oy“ dėl įkeitimo teisės pripažinimo pasibaigusią nagrinėti iš esmės pirmosios instancijos teismui. Kasacinis skundas yra grindžiamas tokiais argumentais:
- 11.1. Pirmosios ir apeliacinės instancijos teismai pažeidė Reglamento „Briuselis I bis“ 29 straipsnio 1 ir 3 dalis. Nustatant bylos teisingumą, paaiškėjo, kad nors šalys susitarė dėl teritorinio bylos teisingumo, tačiau kreditorė (atsakovė) kreipėsi į Lietuvos Respublikoje veikiančią įgaliotą subjektą (notarą) tam, kad šis išduotų vykdomuosius įrašus dėl skolos pagal Įšankstinio finansavimo sutartis išieškojimo iš ieškovo, nukreipdamas išieškojimą į įkeistą turą. Aplinkybė, kad kreditorė (atsakovė) kreipėsi į Lietuvos Respublikoje veikiančią notarą, prašydama išduoti vykdomuosius įrašus dėl skolos išieškojimo iš ieškovo, nukreipiant išieškojimą į jos naudai įkeistą turą, reiškia, kad ji inicijavo ginčą, kuris prilyginamas teisminiam ginčui pagal Reglamentą „Briuselis I bis“. Notaro įformintas vykdomasis įrašas pagal Lietuvos Respublikos teisę laikomas vykdomuoju dokumentu, t. y. tokiu, kuris savaime gali būti vykdomas.
- 11.2. Notaro atliktas vykdomasis įrašas įgyja teismo sprendimo galią ir yra vykdomasis dokumentas, kurio pagrindu skolos išieškojimas vyksta ne tik iš įkeisto turto, bet ir iš neįkeisto turto (tuo atveju, jeigu realizavus įkeistą turą jo vertės neužteko visai skolai ir vykdymo išlaidoms padengti), atsakovės kreipimasis į Lietuvos Respublikoje veikiančią notarą dėl vykdomojo įrašo išdavimo pripažintinas teismo procesu Reglamento „Briuselis I bis“ 29 straipsnio prasme, o notaro atliktas vykdomasis įrašas pripažintinas teismo sprendimu pagal šį reglamentą.
- 11.3. Kreditoriaus kreipimasis dėl priverstinio skolos išieškojimo į Lietuvos Respublikos teisės aktais įgaliotą asmenį – notarą – yra tinkama ir pakankama priemonė kreditoriui užtikrinti priverstinį skolos išieškojimą tiek iš įkeisto, tiek iš neįkeisto skolininko turto (jei toks kreditoriaus reikalavimas yra pagrįstas). Jeigu būtų pritarta pirmosios ir apeliacinės instancijos teismų pozicijai, kad šiuo atveju šalių ginčas, kilęs dėl įsipareigojimų pagal Įšankstinio finansavimo sutartis ir sutartinį įkeitimą, yra teisingas Suomijos Respublikos teismui, tai galima situacija, kai, esant išduotiems ir galiojantiems vykdomiesiems įrašams dėl skolos pagal Įšankstinio finansavimo sutartis išieškojimo, Suomijos Respublikos teisme būtų iškeliama nauja byla tarp tų pačių šalių, dėl to paties dalyko ir tuo pačiu pagrindu (įsipareigojimų pagal Įšankstinio finansavimo sutartis ir sutartinį įkeitimą vykdymo).
12. Atsakovė Suomijos įmonė „Saga Furs Oy“ atsiliepime į apeliacinį skundą prašo atmesti ieškovo kasacinį skundą kaip nepagrįstą. Atsiliepimas į kasacinį skundą yra grindžiamas tokiais argumentais:
- 12.1. Ieškovo prievolė sumokėti skolą pagal Įšankstinio finansavimo sutartis yra pagrindinė prievolė, kurios vykdymo sąlygos, terminai, dydis, ginčų dėl jos sprendimo vieta, jai taikytina teisė ir kitos nuostatos yra nurodyti Įšankstinio finansavimo sutartyse.
- 12.2. Nėra jokio pagrindo teigti, kad notaro vykdomasis įrašas gali būti prilyginamas teismo procesui. Toks aiškinimas paneigtų tiek pagrindinius civilinio proceso principus (pavyzdžiui, *res judicata* (galutinis teismo sprendimas) principas ir jo pasekmės), tiek teisminės valdžios ir kitų institucijų ar specialias funkcijas vykdančių asmenų įgaliojimų atribojimą.
- 12.3. Atsakovė pradėjo priverstinio vykdymo pagal maksimalaus įkeitimo sutartis veiksmus Lietuvoje, t. y. kreipėsi į Lietuvoje veikiančią notarą ne dėl to, kad panoro atsisakyti sutartinio teisingumo, o todėl, kad maksimalaus įkeitimo sutartis buvo sudarytos pagal Lietuvos teisę, įregistruotos Hipotekos registre ir tokių prievolių užtikrinimo instrumentų vykdymas turėjo vykti pagal Lietuvos teisę. Net hipotetiškai nėra įmanoma situacija, kad atsakovė galėtų kreiptis į Suomijos notarą ar Suomijos teismus dėl išieškojimo pagal maksimalaus įkeitimo sutartis.
- 12.4. Suomijos Vantos teisme yra pradėta civilinė byla pagal Suomijos įmonės „Saga Furs Oy“ ieškinį ieškovams dėl skolos, netesybų ir kitų mokėtinų sumų pagal Įšankstinio finansavimo sutartis priteisimo. Tuo atveju, jei ieškovai matytų reglamente nustatytus pagrindus nutraukti šią bylą Suomijos teismuose, jie turėtų atitinkamus argumentus teikti ne Lietuvos teismams (ir tikrai ne kasaciniam teismui), o būtent Suomijos teismams.

Teisėjų kolegija

konstatuoja:

IV. Kasacinio teismo argumentai ir išaiškinimai

Dėl lis pendens taisyklės taikymo

13. Ieškovai kasaciniame skunde kelia klausimą dėl Reglamento „Briuselis I bis“ 29 straipsnyje nustatytos *lis pendens* taisyklės taikymo nagrinėjamoje byloje. Jų nuomone, teismai pažeidė Reglamento „Briuselis I bis“ 29 straipsnio 1 ir 3 dalis. Nors šalys susitarė dėl teritorinio bylos teisingumo, tačiau kreditorė (atsakovė) savo iniciatyva kreipėsi į Lietuvos Respublikoje veikiančią įgaliotą subjektą (notarą) tam, kad šis išduotų vykdomuosius įrašus dėl skolos pagal Įšankstinio finansavimo sutartis išieškojimo iš ieškovo, nukreipdamas išieškojimą į įkeistą turą. Aplinkybė, kad kreditorė (atsakovė) kreipėsi į Lietuvos Respublikoje veikiančią notarą, reiškia, kad ji inicijavo ginčą, kuris laikomas teisminiu ginču pagal Reglamentą „Briuselis I bis“. Todėl, ieškovo nuomone, civilinė byla pagal ieškovo ieškinį dėl įkeitimo teisės pripažinimo pasibaigusią yra teisinga Lietuvos Respublikos teismams.
14. Teisėjų kolegija, pasisakydama dėl kasaciniame skunde nurodomų argumentų, pažymi, kad ieškovai neginčija apeliacinės instancijos teismo nutarties motyvų dėl Įšankstinio finansavimo sutartyse sudaryto susitarimo dėl ginčo jurisdikcijos aiškinimo bei Reglamento „Briuselis I bis“ 25 straipsnio, reglamentuojančio susitarimą dėl jurisdikcijos, taikymo. Ieškovai kasaciniame skunde kelia klausimą tik dėl Reglamento „Briuselis I bis“ 29 straipsnyje reglamentuojamos *lis pendens* taisyklės taikymo ir teigia, kad teismai turėjo remtis šia taisykle, sprenddami ginčo jurisdikcijos klausimą. Kasacinio nagrinėjimo dalykas yra kasatoriaus kasaciniame skunde nurodyti motyvuoti kasacijos pagrindai (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2014 m. lapkričio 12 d. nutartis civilinėje byloje [Nr. 3K-3-485/2014](#)). Todėl teisėjų kolegija, atsisąžindama į kasaciniu skundu nustatytas kasacinio bylos nagrinėjimo ribas, pasisako dėl kasaciniame skunde keliamo teisės aiškinimo ir taikymo klausimo.
15. Ieškovai, argumentuodami, kad teismai turėjo taikyti Reglamento „Briuselis I bis“ 29 straipsnio nuostatas, teigia, jog atsakovės kreipimasis į notarą dėl vykdomojo dokumento išdavimo yra laikomas teisminiu ginčo nagrinėjimu pagal Reglamentą „Briuselis I bis“.
16. Reglamento „Briuselis I bis“ 29 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad nedarant poveikio 31 straipsnio 2 dalies nuostatoms, jeigu skirtingų valstybių narių teismuose pradedamas procesas byloje tarp tų pačių šalių dėl to paties dalyko ir tuo pačiu pagrindu, bet kuris teismas, į kurį kreiptasi vėliau, savo iniciatyva sustabdo bylos nagrinėjimą, kol bus nustatyta teismo, į kurį kreiptasi pirmausia, jurisdikcija. Šio straipsnio

trečioje dalyje reglamentuojama, kad jeigu nustatoma teismo, į kurį buvo kreiptasi pirmiausia, jurisdikcija, bet kuris kitas teismas nei teismas, į kurį buvo kreiptasi pirmiausia, atsisako jurisdikcijos to teismo naudai. Taigi, sprendžiant dėl Reglamento „Bruselis I bis“ 29 straipsnio nuostatų taikymo, reikia nustatyti, kaip jose yra suprantama teismo sąvoka.

17. Reglamente „Bruselis I bis“ nėra pateikta teismo sąvoka. Reglamento „Bruselis I bis“ 3 straipsnyje nustatyta, kad šiame reglamente sąvoka „teismas“ apima šias institucijas, jei jos turi jurisdikciją nagrinėti bylas, patenkančias į šio reglamento taikymo sritį: a) Vengrijoje – nagrinėjant bylas dėl mokėjimo reikalavimų (*fizetési meghagyásos eljárás*) supaprastinto proceso tvarka – notari (közjegyző) b) Švedijoje – nagrinėjant bylas dėl mokėjimo reikalavimų (*betalningsföreläggande*) ir pagalbos (*handräkning*) supaprastinto proceso tvarka – išieškojimo taryba (*Kronofogdemyndigheten*). Tik šios Reglamento „Bruselis I bis“ 3 straipsnyje nurodytos nacionalinės institucijos, kurios pagal savo atliekamas pagrindines funkcijas nėra teismas, yra laikomos teismu Reglamento „Bruselis I bis“ taikymo prasme (Dickinson, A.; Lein, E. *The Brussels I Regulation Recast*. Oxford University Press (2015), p. 111).
18. Tačiau klausimas, ar notaras, atliekantis jam priskirtas funkcijas, gali būti laikomas „teismu“, yra sprendtas Europos Sąjungos Teisingumo Teismo praktikoje.
19. Europos Sąjungos Teisingumo Teismas 2017 m. kovo 9 d. sprendime byloje *Pula Parking d.o.o. prieš Sven Klaus Tederahn*, C/2551/15, sprendė klausimą, ar Kroatijoje notari, naudodamiesi jiems pagal nacionalinę teisę suteiktais įgaliojimais per priverstinio vykdymo procedūras, per kurias remiamasi „autentišku dokumentu“, priskirtini prie sąvokos „teismas“, kaip ji suprantama pagal Reglamentą „Bruselis I bis“. Teismas šioje byloje nustatė, kad, atsižvelgiant į Reglamentą „Bruselis I bis“ siekiamus tikslus, sąvoka „teismas“ pagal šį reglamentą turi būti aiškinama atsižvelgiant į būtinybę leisti valstybių narių nacionaliniams teismams nustatyti sprendimus, kuriuos priėmė kitų valstybių narių teismai, ir sparčiai, kaip reikalaujama pagal šį reglamentą, tokius sprendimus vykdyti. Iš tikrųjų tarpusavio pasitikėjimo principo laikymasis vykdant teisingumą Sąjungos valstybėse narėse, kuriuo pagrįstas šio reglamento taikymas, be kita ko, reiškia, kad teismo sprendimai, kuriuos prašoma vykdyti kitoje valstybėje narėje, turėjo būti priimti vykstant teismo procesui, per kurį užtikrinamas nepriklausomumas ir nešališkumas, taip pat laikomasi rungimosi principo (54 par.). Atitinkamai teismas nusprendė, kad Reglamentą „Bruselis I bis“ reikia aiškinti taip, kad Kroatijoje notari, naudodamiesi jiems pagal nacionalinę teisę suteiktais įgaliojimais per priverstinio vykdymo procedūras, per kurias remiamasi „autentišku dokumentu“, nepriskirtini prie sąvokos „teismas“, kaip ji suprantama pagal minėtą reglamentą (59 par.). Tokios teisės aiškinimo praktikos laikomasi ir teisės doktrinoje (Mantovaní, M. (2019). *Notaries and their debt-collection writs under the Brussels Ia Regulation. A difficult characterisation*, *Journal of Private International Law*, 15:2, 393–417).
20. Teisėjų kolegija, atsižvelgdama į Europos Sąjungos Teisingumo Teismo formuojamą praktiką, daro išvadą, kad ta aplinkybė, jog šiuo atveju kreditorė (atsakovė) savo iniciatyva kreipėsi į Lietuvos Respublikoje veikiančią įgaliotą subjektą (notarą) tam, kad šis išduotų vykdomuosius įrašus dėl skolos pagal Įsankstinio finansavimo sutartis išieškojimo iš ieškovo, negali būti laikoma teisminiu procesu pagal Reglamento „Bruselis I bis“ 29 straipsnį. Atitinkamai tokios išvados nekeičia ir ieškovo kasaciniame skunde nurodomi argumentai, kad notaro įformintas vykdomasis įrašas yra laikomas vykdomuoju dokumentu.
21. Apibendrinama teisėjų kolegija nusprendžia, kad bylą nagrinėję teismai teisingai sprendė tarp šalių kilusio ginčo jurisdikcijos klausimą, todėl ieškovo kasacinis skundas atmestinas kaip nepagrįstas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

22. Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso (toliau – ir [CPK](#)) 93 straipsnio 1 dalyje nustatyta, kad šaliai, kurios naudai priimtas sprendimas, jos turėtas bylinėjimosi išlaidas teismas priteisia iš antrosios šalies, nors ši ir būtų atleista nuo bylinėjimosi išlaidų mokėjimo į valstybės biudžetą. Pagal [CPK 98 straipsnio](#) 1 dalį šaliai, kurios naudai priimtas sprendimas, teismas priteisia iš antrosios šalies išlaidas už advokato ar advokato padėjėjo, dalyvavusių nagrinėjant bylą, pagalbą, taip pat už pagalbą rengiant procesinius dokumentus ir teikiant konsultacijas.
23. Atsakovė prašė priteisti bylinėjimosi išlaidų, patirtų kasaciniame teisme, atlyginimą (1925 Eur). Prašoma priteisti suma neviršija Rekomendacijų dėl civilinėse bylose priteistino užmokesčio už advokato ar advokato padėjėjo teikiamą pagalbą maksimalaus dydžio, patvirtintų Lietuvos Respublikos teisingumo ministro 2004 m. balandžio 2 d. įsakymu Nr. 1R-85 ir Lietuvos advokatų tarybos 2004 m. kovo 26 d. nutarimu „Dėl Rekomendacijų dėl civilinėse bylose priteistino užmokesčio už advokato ar advokato padėjėjo teikiamą pagalbą maksimalaus dydžio patvirtinimo“, (redakcija, galiojanti nuo 2015 m. kovo 20 d.) 7, 8.14 papunkčiuose nustatyto dydžio. Todėl atsakovės prašymas dėl bylinėjimosi išlaidų atlyginimo priteisimo tenkintinas ir jai iš ieškovo lygiomis dalimis priteistina po 962,50 Eur.
24. Pagal Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2021 m. gegužės 24 d. pažymą apie išlaidas, susijusias su procesinių dokumentų įteikimu, kasacinis teismas patyrė 10,82 Eur tokių išlaidų. Atmetus kasacinį skundą šių bylinėjimosi išlaidų atlyginimas valstybei priteistinas iš ieškovo lygiomis dalimis po 5,41 Eur ([CPK 79 straipsnis](#), 88 straipsnio 1 dalies 3 punktas, 92 straipsnis, 96 straipsnio 2 dalis).

Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Civilinių bylų skyriaus teisėjų kolegija, vadovaudamasi Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso 359 straipsnio 1 dalies 1 punktu, 362 straipsnio 1 dalimi,

nutaria:

Lietuvos apeliacinio teismo 2020 m. rugsėjo 3 d. nutartį palikti nepakeistą.

Priteisti iš ieškovo A. C. (a. k. duomenys neskelbtini) ir M. C. (a. k. duomenys neskelbtini) lygiomis dalimis atsakovės Suomijos įmonės „Saga Furs Oy“ (juridinio asmens kodas 01154116) naudai 1925 Eur (po 962,50 Eur) (devynis šimtus šešiasdešimt du Eur 50 ct) kasaciniame teisme patirtų bylinėjimosi išlaidų atlyginimo.

Priteisti iš ieškovo A. C. (a. k. duomenys neskelbtini) ir M. C. (a. k. duomenys neskelbtini) lygiomis dalimis valstybės naudai 10,82 Eur (po 5,41 Eur) (penkis Eur 41 ct) kasaciniame teisme patirtų procesinių dokumentų siuntimo išlaidų atlyginimo. Valstybei priteista suma mokėtina į Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (j. a. k. 188659752) biudžeto pajamų surenkamąją sąskaitą, įmokos kodas – 5660.

Ši Lietuvos Aukščiausiojo Teismo nutartis yra galutinė, neskundžiama ir įsiteisėja nuo priėmimo dienos.

Teisėjai

Danguolė Bublienė

Artūras Driukas

Gediminas Sagatys